

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 października 2021 r.

w Warszawie

sprawy L. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o kapitał początkowy

na skutek odwołania L. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 12 sierpnia 2020 r. znak (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązuje organ rentowy do ustalenia kapitału początkowego L. Z. przy uwzględnieniu okresu zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) w W. od dnia 1 marca 1985r. do dnia 31 października 1992r. jako okresu składkowego oraz wynagrodzenia miesięcznego za wskazany okres w wysokości najniższego wynagrodzenia przysługującego pracownikom gospodarki uspołecznionej.

UZASADNIENIE

Decyzją z 12 sierpnia 2020r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił L. Z. ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego, wskazując, że przedłożone przez ubezpieczoną dokumenty nie powodują zmiany wartości kapitału początkowego (decyzja z 12.08.2020r. k.17 a.k.p.).

L. Z. 7 września 2020r. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu (...) (...) Oddział w W. w zakresie nieuwzględnienia przez organ rentowy do kapitału początkowego okresu pracy chałupniczej w spółdzielni (...) w W. od 1 marca 1985r. do 31 października 1992r. Odwołująca uzasadniła, że obecnie nie ma możliwości uzyskania dokumentów potwierdzających wysokość jej comiesięcznego wynagrodzenia, ponieważ spółdzielnia została zlikwidowana i aktualnie nie jest możliwe ustalenie miejsca przechowywania jej dokumentów. Ubezpieczona podniosła, że Spółdzielnia przestrzegała wykonywania przez pracowników norm pracy – odpowiadającym minimalnej kwocie wynagrodzenia, uzależniając od tego kontynuowanie umowy o pracę, a także przyznawanie pracownikom dodatków, takich jak użyczenie maszyny do szycia czy dodatki stażowe. L. Z. wskazała, że przedłożone przez nią dokumenty w postaci przyznania dodatków stażowych w wysokości 7% do 5 listopada 1985r, 8% od 6 listopada 1985r. i 9% od 6 listopada 1986r. oraz umowy użyczenia maszyny do szycia dowodzą wykonywania przez nią normy w Spółdzielni i tym samym uzyskiwanie wynagrodzenia w kwocie nie mniejszej niż minimalne wynagrodzenie za pracę (odwołanie k.3-4 a.s.).

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie z 25 września 2020r. wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu stanowiska wskazał, że okresy pracy nakładczej powinny być potwierdzone przez zakład

pracy zaświadczeniem stwierdzającym, w jakich okresach zainteresowana osiągała wynagrodzenie umożliwiające jego zaliczenie. Wynika to z faktu, że okresy pracy nakładczej wykonywanej po 1 stycznia 1976r. mogą być uwzględnione pod warunkiem udokumentowania osiągnięcia wynagrodzenia z tytułu tej pracy nie niższego od połowy obowiązującej w tym okresie płacy minimalnej. Organ rentowy wskazał ponadto, że przedłożona przez ubezpieczoną „Informacja o dochodach uzyskanych w okresie od stycznia do października 1992r.” nie może stanowić środka dowodowego w przedmiotowej sprawie, ponieważ nie wynika z niego, czy za odwołującą zostały opłacone składki na ubezpieczenie społeczne (odpowiedź na odwołanie k.10 a.s., pismo z 22.03.2021r. k.39 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca się L. Z. w okresie od 1 marca 1985r. do 31 października 1982r. była zatrudniona jako chałupniczka w Spółdzielni Pracy (...) w W., gdzie zajmowała się szyciem m.in. damskich torebek, toreb na zakupy i pasków. W umowie o pracę z 1 marca 1985r. ustalono, że odwołująca w czasie trwania umowy o pracę nakładczą będzie wykonywała pracę w wysokości minimum 7000 zł wynagrodzenia podstawowego. Na podstawie dekretu z 22 kwietnia 1985r. ubezpieczonej od 1 marca 1985r. przyznano dodatek stażowy w wysokości 7% stawki osobistego zaszeregowania (która wynosiła 20,50 zł za godzinę), a następnie dekretami z 4 listopada 1985r. i 30 października 1986r. podwyższano dodatek stażowy od 6 listopada 1985r. do 8% i od 6 listopada 1986r. do 9% stawki osobistego zaszeregowania. W dekretach wskazywano, że wypłata dodatku stażowego jest uzależniona od wykonania normy wynagrodzenia podstawowego (świadcstwo pracy k.10 a.r., dekret z 22.04.1985r. k.42 a.r., umowa o pracę k.43-44 a.r., dekret z 4.11.1985r. k.76 a.r., dekret z 30.10.1986r. k.77 a.r., zeznania świadka M. S. (1) k.45 a.s.).

W trakcie zatrudnienia w Spółdzielni, każdy pracownik miał za zadanie wykonywanie tzw. normy, będącej równowartością wynagrodzenia minimalnego. Wykonywanie normy było warunkiem kontynuowania zatrudnienia oraz uzyskiwania dodatku stażowego. W okresie od 1985r. do 1992r. ubezpieczona uzyskiwała wynagrodzenie wyższe niż pensja minimalna – w marcu 1987r. jej wynagrodzenie wyniosło 18.583 zł, a przychód w okresie od stycznia do października 1992r. wyniósł 8.542 700 zł, czyli 854.270 zł miesięcznie (zaświadczenie z 9.03.1987r. k.78 a.r., PIT-11 za 1992r. k.7 a.s., zeznania świadka M. S. (1) k.45 a.s., zeznania odwołującej k.45 a.s.).

Spółdzielnia Pracy (...) została zlikwidowana i z dniem 14 marca 1995r. wykreślona z rejestru spółdzielni. Likwidatorem spółdzielni był p. R., który nie przekazał dokumentów Spółdzielni do żadnego archiwum (postanowienie z 14.03.1995r. k.46 a.r., zeznania odwołującej k.45 a.s.).

L. Z. 3 sierpnia 2017r. wniosła o przyznanie emerytury, dołączając do wniosku informację o okresach składkowych i nieskładkowych (wniosek k.1-8 a.r.). Decyzją z 24 sierpnia 2017r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. ustalił, że kapitał początkowy L. Z. na dzień 1 stycznia 1999r. wynosi 28 948,59 zł. Wysokość kapitału początkowego obliczono, przyjmując podstawę wymiaru początkowego w kwocie 322,31 zł, okres składkowy i nieskładkowy w łącznym wymiarze 5 lat, 3 miesięcy i 22 dni, współczynnik proporcjonalny do wieku i okresu składkowego i nieskładkowego – 39,76% oraz średnie dalsze trwanie życia wyrażone dla osób w wieku 62 lat, wynoszące 209 miesięcy. Do obliczenia kapitału początkowego organ rentowy nie uwzględnił okresów przebywania przez ubezpieczoną na urlopie bezpłatnym, a także okresów od 18 listopada 1975r. do 12 marca 1983r. i od 1 marca 1985r. do 31 października 1992r. jako niewystarczająco udowodnionych (decyzja z 24.08.2017r. k.4 a.k.p.). W oparciu o powyższą decyzję, organ rentowy decyzją z 4 września 2017r. znak: ENP/20/045152218 przyznał ubezpieczonej emeryturę od 18 sierpnia 2017r. w wysokości 551,68 zł (decyzja z 4.09.2017r. k.37 a.r.).

W decyzji z 25 lutego 2019r. organ rentowy dokonał ponownego przeliczenia kapitału początkowego, uwzględniając do okresu składkowego L. Z. okres od 18 listopada 1975r. do 12 marca 1983r. Wysokość kapitału początkowego na 1 stycznia 1999r. ustalono w kwocie 52 275,08 zł. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy nie uwzględnił okresu od 1 marca 1985r. do 31 października 1992r. z uwagi na brak zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu w rozbiciu na miesiące za okres pracy w charakterze chałupnika (decyzja z 25.02.2019r. k.13-14 a.k.p.).

Ubezpieczona pismami z 14 maja i 22 lipca 2020r. wniosła o ponowne przeliczenie kapitału początkowego, załączając dokumenty w postaci dekretów o dodatku stażowym i zaświadczenia o zarobkach z 9 marca 1987r. (pismo z 14.05.2020r. k.70 a.r., pismo z 22.07.2020r. k.74 a.r.).

Po rozpoznaniu wniosku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 12 sierpnia 2020r. wydał skarżoną decyzję znak: (...) o odmowie ponownego przeliczenia kapitału początkowego. Organ rentowy uzasadnił decyzję tym, że przedłożone przez ubezpieczoną dowody nie powodują zmiany wartości kapitału początkowego. Konsekwencją wydania skarżonej decyzji było wydanie przez organ rentowy decyzji z 13 sierpnia 2020r. o odmowie (decyzja z 12.08.2020r. k.17 a.k.p., decyzja z 13.08.2020r. k.81 a.r.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu zebrane w sprawie dowody z dokumentów załączonych do akt sprawy (a.s.), akt rentowych (a.r.) i akt kapitału początkowego (a.k.p.), a także na podstawie zeznań świadka M. S. (2) i odwołującej L. Z.. W szczególności należy wskazać, że zeznania świadka i ubezpieczonej zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności, bowiem treść tych zeznań koresponduje ze zgromadzonym w toku postępowania materiałem dowodowym. Odwołująca i świadek M. S. (2) w sposób wyczerpujący wyjaśniły zasady wykonywania norm pracy w Spółdzielni i motywację osobistą ubezpieczonej do wykonywania co najmniej w pełni ustalonej normy. Dodatkowo, Sąd opierając się na doświadczeniu życiowym ocenił, że wiarygodne są zeznania świadka i L. Z. w zakresie przestrzegania przez Spółdzielnię wykonywania przez pracowników ustalonej normy poprzez uzależnienie od tego wypłaty dodatku stażowego (co wynikało również z dokumentów, tj. dekretów o przyznaniu tego dodatku).

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 15zsz² ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 poz. 1842) jeżeli w sprawie rozpoznawanej według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w całości, sąd może zamknąć rozprawę i wydać orzeczenie na posiedzeniu niejawnym po uprzednim odebraniu od stron lub uczestników postępowania stanowisk na piśmie. W niniejszym postępowaniu, wobec przeprowadzenia rozprawy i przesłuchania świadka, należało wydać wyrok na posiedzeniu niejawnym.

Odwołanie w zakresie w jakim dotyczyło możliwości ustalenia kapitału początkowego zasługuje na uwzględnienie.

W oparciu o treść art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2021 poz. 291, dalej: ustawa emerytalna) dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy.

Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat (art. 173 ust. 2 ustawy emerytalnej).

Zgodnie z treścią art. 174 ust. 1 ustawy emerytalnej kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Natomiast zgodnie z ust. 2 tego przepisu przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,

3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

Przy ustalaniu kapitału początkowego do okresów, o których mowa w art. 7 pkt 5 stosuje się art. 53 ust. 1 pkt 2 (art. 174 ust. 2a ustawy emerytalnej).

Zgodnie z art. 7 pkt 5 okresami nieskładkowymi są okresy przypadające przed dniem nabycia prawa do emerytury lub renty okresy urlopu wychowawczego, urlopu bezpłatnego udzielonego na podstawie przepisów w sprawie bezpłatnych urlopów dla matek pracujących opiekujących się małymi dziećmi, innych udzielonych w tym celu urlopów bezpłatnych oraz okresy niewykonywania pracy - z powodu opieki nad dzieckiem:

- a) w wieku do lat 4 - w granicach do 3 lat na każde dziecko oraz łącznie – bez względu na liczbę dzieci - do 6 lat,
- b) na które ze względu na jego stan fizyczny, psychiczny lub psychofizyczny przysługuje zasiłek pielęgnacyjny - dodatkowo w granicach do 3 lat na każde dziecko;

Natomiast w myśl art. 53 ust. 1 pkt 2 okresy składkowe liczone są po 1,3% podstawy wymiaru za każdy rok okresów składkowych

Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 roku (art. 174 ust. 3 ustawy).

Natomiast w myśl ust. 7 analizowanego przepisu do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 roku. Ustęp 8 powyższego przepisu stanowi, że przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24% tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku.

Zgodnie zaś z powołanym wyżej art. 6 okresami składkowymi uwzględnianymi przy ustalaniu kapitału początkowego są okresy ubezpieczenia oraz wymienione enumeratywnie okresy zrównane z okresem ubezpieczenia. Treść art. 6 ust. 2 pkt. 11 ustawy wskazuje, że za okresy składkowe uważa się również przypadające przed dniem 15 listopada 1991r. następujące okresy, za które została opłaconą składka na ubezpieczenie społeczne albo za które nie było obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne wykonywania na obszarze Państwa Polskiego pracy nakładczej:

- a) objętej obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, za które opłacono składkę na to ubezpieczenie lub w których występowało zwolnienie od opłacania składek,
- b) przed dniem objęcia obowiązkiem ubezpieczenia z tego tytułu,

jeżeli w tych okresach osoba wykonująca taką pracę uzyskiwała wynagrodzenie w wysokości co najmniej połowy obowiązującego najniższego wynagrodzenia, określonego na podstawie przepisów Kodeksu pracy.

Z treści powołanego wyżej unormowania wynika jednoznacznie, że dla możliwości uznania okresu wykonywania pracy nakładczej jako okres składkowy koniecznym jest wykazanie, że w okresie tym nakładca faktycznie uzyskiwał wynagrodzenie w wysokości co najmniej połowy obowiązującego najniższego wynagrodzenia. Sam fakt zawarcia umowy o pracę nakładczą i wykonywania takiej pracy w ściśle oznaczonym czasie – bez udokumentowania, że nakładca otrzymał wynagrodzenie wynoszące co najmniej 50% najniższego wynagrodzenia obowiązującego w tym okresie – nie może natomiast stanowić podstawy do zaliczenia okresu wykonywania pracy nakładczej do okresu składkowego w rozumieniu art. 6 ust. 2 pkt 11 ustawy emerytalnej, a co za tym także wynagrodzenie uzyskane w tym okresie nie może stanowić podstawy do ustalenia wysokości kapitału początkowego czy też świadczenia.

W niniejszej sprawie wnioskodawczynie kwestionowała odmowę ponownego przeliczenia jej kapitału początkowego i wniosła w niniejszym postępowaniu o uwzględnienie przy wyliczaniu kapitału początkowego okresu pracy w Spółdzielni Pracy (...) w W. w latach 1985-1992.

Zgodnie z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U.

z 2011 roku, nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Natomiast w myśl § 22 ust. 1 jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności:

1) legitymacja ubezpieczeniowa;

2) legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia.

Należy podkreślić, że Sąd nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 k.p.c. i sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Mając to na uwadze Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dostępnej dokumentacji związanej ze spornym okresem zatrudnienia wnioskodawczynie.

Wskazana regulacja § 21 ust. 1 powołanego rozporządzenia stanowiąca odpowiednik obowiązującego do dnia 23 listopada 2011 roku § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza jednak, aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków – aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak stanowi m.in. teza wyroku Sądu Najwyższego z 25.07.1997r. - II UKN 186/97, OSNAP 1998/11/324, a także wyroki: Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 4.03.1997r. - III AUa 105/97, Apel. W-wa 1997/2/7, Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 27.06.1995r. - III Aur 177/95, OSA 1996/10/32, czy Sądu Apelacyjnego Białymstoku - III Aur 294/93, PS - wkład. 1994/3/6).

Wysokości wynagrodzenia lub danego składnika wynagrodzenia nie można ustalać w sposób przybliżony, ale pewny, na podstawie konkretnego dokumentu bądź jego kopii, który zachował się w dokumentacji osobowej ubezpieczonej. Chodzi tutaj o umowy pracę czy angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia. W takim wypadku uwzględnić można składniki wynagrodzenia, które są pewne, wypłacane były w danym okresie, stałe i w określonej wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 18.01.2012r., III AUa 1555/11, LEX nr 1113058).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe ma na celu ustalić taką wysokość wynagrodzenia, jaką wnioskodawczynie zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy niewątpliwie otrzymywała.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dostępnej dokumentacji związanej z okresami zatrudnienia wnioskodawczynie, co dało podstawę do oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji w świetle postawionych jej zarzutów. Wobec niemożliwości ustalenia przechowywanej dokumentacji Spółdzielni i w konsekwencji – uzyskania dokumentacji kadrowej ani finansowej, Sąd oparł swoje ustalenia na dostępnych dowodach, tj. umowie o pracę

nakładczą, świadectwie pracy, dekretach o przyznaniu dodatku stażowego, informacji PIT-11 oraz zeznaniach odwołującej i świadka M. S. (2). Na tej podstawie Sąd uznał za udowodnione świadczenie przez L. Z. pracy nakładczej w latach 1985-1992.

Podkreślić jednak należy, iż w przypadku pracy nakładczej (chałupniczej) istnieje możliwość zaliczenia jedynie okresu, w którym ponad wszelką wątpliwość wykazane zostały wynagrodzenia miesięczne przekraczające połowę najniższego wynagrodzenia. Pozostałe okresy nie mogą zostać zaliczone.

W ocenie Sądu w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zachodzą podstawy do uwzględnienia przy ustalaniu podstawy wymiaru kapitału początkowego wynagrodzenia uzyskanego przez wnioskodawczynię w całym okresie zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...), tj. od 1 marca 1985r. do 31 października 1992r. Zdaniem Sądu fakt wykonywania przez ubezpieczoną w całym okresie zatrudnienia normy stanowiącej równowartość minimalnego wynagrodzenia za pracę została udowodniona częściowo dokumentami, tj. co do wysokości wynagrodzenia za marzec 1987r. zaświadczeniem o wynagrodzeniu, a co do okresu od stycznia do października 1992r. rozliczeniem PIT-11. W pozostałym zaś zakresie Sąd uznał fakt uzyskiwania przez L. Z. wynagrodzenia w kwocie nie mniejszej niż wynagrodzenie minimalne za udowodnione zeznaniami świadka M. S. (2) i samej odwołującej. O wykonywaniu przez ubezpieczoną normy przewidzianej przez pracodawcę świadczy częściowo również fakt stosunkowo długiego okresu zatrudnienia odwołującej przez Spółdzielnię.

Jak już wskazano uprzednio, wysokość wynagrodzenia na potrzeby obliczenia wartości kapitału początkowego musi być precyzyjnie określona i wynikać z jednoznacznych w tym zakresie dowodów. Jeżeli zaś nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy (art. 15 ust. 2a ustawy emerytalnej). Wysokości wynagrodzenia odwołującej w poszczególnych miesiącach w okresie od 1 marca 1985r. do 31 października 1992r. nie dało się ustalić w oparciu o przedłożone dokumenty, nie ustalono również organu będącego przechowawcą dokumentów – ustalono jedynie, że nie jest to Związek (...) w W.. Wprawdzie L. Z. przedłożyła zaświadczenie o wynagrodzeniu z 9 marca 1987r. gdzie wskazano jako wynagrodzenie miesięczne kwotę 18 583 zł, jednak w dokumencie tym nie oznaczono, czy było to wynagrodzenie za luty 1987r. czy też średnie wynagrodzenie z kilku poprzednich miesięcy. Z tego względu Sąd uznał, że dla ustalenia wartości kapitału początkowego odwołującej należy przyjąć, zgodnie z dyspozycją art. 15 ust. 2a ustawy emerytalnej, wynagrodzenie minimalne przysługujące pracownikom gospodarki uspołecznionej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 12 sierpnia 2020r. znak: (...) na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. o czym orzekł w sentencji wyroku.